

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: O HERre hør min Jammers bøn (DK)

Citation: Kingo, Thomas: "O HERre hør min Jammers bøn (DK)", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo09val-shoot-workid67236/facsimile.pdf>
(tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

Saa søver jeg med Herrens Fred og Ro,
I Liv og Død alt lige fuld af Tro.

Dend femte Kong Davids

Poenitendse-Psalme.

1.

O HÈrre hør min Jammers bøn,
Og lad mit Raab dog komme for dig ind,
Skiul ey dit Ansigt fra din Søn
Oppaa hans trængsels Dag, men vend dit Sind,
Bøi Øret ned naar jeg dig raaber paa,
Skynd dig, bønør mig at jeg Hielp kand faa.

2.

Thi mine Dage svundne er
Som Røg i Luften driver sagte hen,
En gru i mine Been jeg bær,
Som tærer mig, at lidet er igjen:
Mit Hiert' er feldd og tørrød som en Urt,
Det kiære Brød at æde er mig surt.

3.

For mine dybe Hierte-Suk
Er mine Been og Kiød kun som en Rad,
Jeg, som Rørdrummen med sin Kluk
I vilden Ørken aldrig findis glad,
Som Uglen paa him øde Mark og Muur
Er jeg alt for mig selv i Skiul og Skuur.

4.

Min Søvn gaar bort for Hiertenag,
Jeg vaager og er altid i Uroe,
Som eenlig Spurre paa mit Tag,
Saa Venne-løs er jeg udi mit Boe,
Min Fiende skiender dagligen mit Naun,
Og galne Folk svær hart imod mit Gaun.

5.

Der er en Afsmag i mit Brød,
Jeg æder det som Aske og som Grud,
Min Graad i Drikke-karet flød,
Og gjorde mig min drik som Lag' og Luud
For trusel din, at du varst vred og hvas,
Opløfte mig, og slog mig ned i kvas.

6.

Som skyggen mod den Aftenstund,
Saa mine Dag' er nær ved undergang,
Som vissen urt i Mark og Lund
Saa mister jeg min Kraft og Aandefang:
Men, Gud, du sidder fast, ihvor det gaar,
Fra Slegt til Slegt dit Minde ævig staar.

7.

Stat op, O Gud, og lav dig paa
At ynkis over Zions store Nød,
Skal dend ey gandske undergaa
Da er det tiid at Naade din udbrod!
Ja dend bestemte tiid og kommen er,
Tènk hvad du haver lovet, HÈrre kier.

8.

Thi dine Tienere har Lyst
Og stoor Behag i hendes bygnings Steen,
Ja det vaar deris Hierte-trøst,
At HÈrrens Huus det kom igjen paa Been:

Thi de har Medynk over dends foragt,
At HERRens hellig Huus i støv er lagt.

9.

De grove Hedninge skal faa
Der Orsag af at frygte Herrens Naun,
Og Jordens Konger lige saa
Skal søge HERRens Ær' og deris Gavn:
Naar HERRen bygger Zion op igien
Og i sin Ære seis, som hendis Ven.

10.

Naar hand har vendt sit Ansigt hid
Til deris Bøn, som nu er slet forlat,
Og nu for Angist intet gid,
Men er som skalded Træ i ørken sat:
At hand ey deris ydmyg Bøn forsaar,
Men lader see dend ham til herte gaar.

11.

Saa skal dend Guds Barmhiertighed
Og skrivis op med Fyrighed og flid
For Efterkommerne, som veed
Dog ellers intet udaf denne tid:
Ja Folket som her efter skabis skal,
Vil love Gud derfor i tusindtal.

12.

Thi Gud hand saae herved oppaa,
Udaf sin Helligdoms det høye Slot,
Af Himlen hand til Jorden saae,
Hvordan hans Folk drev om i spæ og Spot,
At høre fangens Suk, for Fiendens stød,
Og løse dødsens børn af siæle-mød.

13.

Paa det de kand i Ziøns hiem
Fortælle Herrens Naun ævindelig,
Hans Lov udi Jerusalem,
Naar folk til Herrens huus forsaule sig,
Og Kongeriger Herren tiene skal,
I Christi Menigheds blood-sprengde Sal.

14.

Men, Gud i min Udlandighed
Og paa dend vey, der jeg i fængsel gik,
Ydmyged mig, jeg fiald vel veed
Hvormangt et angst-stød at jeg der fik:
Ja Gud forkortet mig mit levnets tiid
Og skar i tu mit lange haab og lid.

15.

Jeg sagde da, O gode Gud,
Tag mig ey mit i mine Dage bort,
Mit Haabnings-Maal lad mig naa ud,
Du veedst mit Levnet det er dog kun kort!
Men du, o Gud, i ævighed bestaar
Fra Slegt til anden vare dine Aar.

16.

I Verdens første Skabnings tiid
Du lagde Jordens Grund urørlig fast,
Og Himlen blev udbredt saa viid,
Som dreyer sig om Jordens runde last
De er' din' Hænders Gierning underlig
Hvorpaa jo billig hver forundrer sig.

17.

De skulle samptlig dog forgaa,
Men du bestaar og bliver alt igien,
Som daglig Klæder mand har paa
Saa skal og de af Ælde slidis hen.

De skal forvandlis som en Klæde-palt
Naar du vilt ændre deris store Alt.

18.

Men du densamme altid er,
Og ende-løse ere dine Aar,
Du dine tjenere beskiær
At deris Børn og sæd for dig bestaar,
De for dit Ansigt vel befestis skal,
Det er vor trøst i denne Græde-dal.

Dend siette Morgen-sang.

1.

Nu rinder Solen op
Af Øster-lide,
Forgylder Klippens Top
Og Biergets side,
Vær glad, min Siæl, og lad din stemme klinge,
Siig op fra Jordens Boo,
Og med din Tak og Trou
Til Himlen swinge.

2.

Vtallig saa som Sand,
Og uden maade,
Som Hafsens dybe Vand
Er HERrens Naade,
Som hand mit Hoved daglig overgyder:
Hver Morgen i min skaal
En Naade uden Maal
Til mig nedflyder.